

άν είχε ιδή όνειρο ή μήπως ήταν πραγματικός; 'Αλλά σιγά-σιγά τά θλιεράς του θάρυναν, δέν μόδεσε νά κρατήση τά μάτια του άνοιχτά, τό κεφάλι του έγειρε πάλι άπάνω στό προ- κέφαλο, κι' ό μικρούλης άποκοιμήθηκε...

Σάν ζύπνιος τό πρσί, ό Οδύος θυμήθηκε άμέσως τ' όνειρό του και σ' τ' αύτία του άνηχοόσε άκόμα ή γλυκειά μελωδία που είχε άκούσει τή νύχτα μέσα στόν ύπνο του. "Ω! άς μπορού- σε νά θυμηθώ!... Προσπάθησε νά σφυρίξη τό σκοπό και μονομιΐς όλα ξαναγύρισαν στή μνήμη του! "Άρπάξε τό θιολι του και έπαιξε τό κομπάκι, κατόπιν με συγκίνησι, με φόβο σχεδόν, για τό παράδοξο φαινόμενο, πήρε χαρτί κι' άρχισε νά σημειώνη τις νότες του «'Αντάντε», του όνειρου του. Τρελλός από χαρά, σκεπ- ττόταν πώς τώρα άριστά θά μπορούσε νά συναγωνιστή με τους άλλους και ποιός ξέρει!... ίσως νά κέρδιζε τό θραβείο!

Ό μικρούλης κοπίασε πολύ, ώστόσο νά κατορθώση νά γράψη τό άκομπανιamento της θείας έκείνης μελωδίας, άλλά στό τέ- λος τό κατάφερε. Καί όταν την ώρισμένη ώρα ό Κάρλ Ρίττερ έπείστρεψε από τή δουλειά του και πέρασε από τό σπίτι για νά πόν πάρη νά πάνε μαζί στό 'Ωδειό, ό μικρός έννοιωσε τό κε- φάλι του ζαλισμένο από τήν προσπάθειά του και τό μέτωπό του και τά χέρια του έκαγαν από τήν άγωνία και τήν έλπίδα. Σιωπηλός άκόλουθησε τόν Κάρλ Ρίττερ.

'Η άίσουσα τών συναυλιών ήταν γεμάτη κόσμο, όταν έφθα- σαν εκεί. 'Ο Κάρλ Ρίττερ και ό Οδύος μπήκαν μέσα τελευταίοι και τελευταίοι θά έπαιζαν. Πρώτα ήρθε ή σειρά του Οδύου νά παίξη. Με τρεμμένο χέρι έδωσε στόν καθηγητή που θά τόν συνόδευε στό πιάνο τή σύνθεσί του κι' άρχισε, δειλά στόν άρ- χή, νά παίξη. 'Αλλά άμέσως έξασε και άκρασάς και διαγωνι- σμό και άφοσιώθηκε ολόκληρος στήν έκτέλεσι του «'Αντάντε», του όνειρου του...

Μέ τις πρώτες νότες που άκουσε, ό Κάρλ Ρίττερ πετάχτηκε όρθός... Διάθροε! 'Ο μικρός άθλιος του είχε κλέψει τή σύνθεσί του... Πιθανόν νά τήν είχε άντιγράψει τις ώρες που αυτός έλειπε στή δουλειά του. Συγ- γισμένος ό Κάρλ, ήταν έτοιμος νά διαμαρτυρηθώ, νά φωνάξη, νά δείξη τά χειρόγραφα, που είχε στήν τσέπη του! 'Αλλά όταν κύτταξε τόν μικρού- λι που έπαιζε με τόσο πεποίθησι, ό- ταν είδε τό ώχρο πρόσωπό του και τήν παράξη φλόγα που φώτιζε τά μεγάλα, θαθυγάλανα, όνειροπόλα μάτια του παιδιού, συγκινήθηκε και, συνεπαρμένος από τή θεία μελωδία, από τή δική του έμπνευσι, που τόσο καλά απέδιδε ό μικρός προσταυμέ- νός του, ό Κάρλ Ρίττερ στάθηκε άναποφασιστός...

Γιά μία στιγμή, μιά θαθειά σιγή ά- πλώθηκε στή σάλλα, όταν έπαψε ό Οδύος νά παίξη. Κατόπιν, μονομιΐς, ό άκρασάτι έξέσπασαν σε ζωηρά χει- ροκροτήματα και σε έπευφημιές... 'Αλλά ό Οδύος σήκωσε τό χέρι του κι' ένγεμνε πώς ήθελε νά μιλήση. Τό- τε, με φανερή συγκίνησι διηγήθηκε τό παράδοξο όνειρό του, εί- πε πώς ένας άγγελος του είχε ύπαγορεύσει τό «'Αντάντε» που είχε παίξει προ όλίγου και πώς τούσι ή σύνθεσι δέν έπρεπε νά θεωρηθώ δική του, έκτός από αυτό ήταν ή «έμπνευσις» που τού είχε πη ή φρούλαιν Χέρτσελλ...

Βαθειά συγκινημένος ό Κάρλ Ρίττερ κύτταξε τόν μικρούλη. Πώς ήταν δυνατόν νά μιλήση, νά φανερωθή τήν άλήθεια! Νά γκρεμισθώ ' ένα λόγο του τό δεινρα του παιδιού!... Και τότε ό Κάρλ έδινε τα χειρόγραφα που είχε στήν τσέπη του και μ' ένα παράδοξο χαμόγελο στό χέλι, έξοχισε σε χίλια κομ- μάτια τή σύνθεσί του.

Ό Οδύος πήρε τό θραβείο! 'Από τότε φορεί τόν σταυρό του καθηγητού Χέρτσελλ κρεμασμένο στήν άλυσσιδα του ρολογιού του, όπως τόν φορούσε κι' έκείνος και τόν δείχνει με συγκίνησι και περιφάνεια στους φίλους του.

Όστόσο, ποτέ δέν έμαθε τήν προέλευσι της έμπνευσός του, που τόν έκανε νά γράψη τό «'Αντάντε» του όνειρου του.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΑΠΟ ΕΝΑ ΛΕΥΚΩΜΑ

Στό Λεύκωμα ενός Γερμανού πρεσβειτού, που ήταν νανιώδης συλλέ- κτης αυτογράφου, ό Γκιζώ είχε γράψει :

«'Οφείλει κανείς νά συγχωρή τά περσισότερα, άλλά νά μην ξεχνά τίποτε».

Κάτω άπ' τά λόγια αυτά του Γκιζώ ό Θιέρσος έγραψε τά εξής :

«'Αίγη λήθη δέν θά έδωλατε τήν συνάμη».

Κι' έπειτα άπ' τόν Θιέρσο, έγραψε ό Βισμας τά εξής :

«Τό καλύτερο είναι νά κατορθώνη κανείς νά του τά συγ- χωρούν όλα».

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Τήν γυναίκα, τά λήθη τήν κάνουν ξεπασμένη, ή ώμορφιά ύποπτη κι' ή άσχημία μιστή. Είρ. Αισώπιος

'Η άγίατρεπτες άρρώστειες του άνθρώπου έχουν μόνο μιά παρηγο- ριά : τήν γυναίκα. Λιδάβιος

'Η γυναίκες δέν αγαπούν παρ ό μόνον τόν έαυτό τους. Κάθε γυναίκα για νά ίκανοποιήση τά γούστα της και τις φιλοδοξίες της, είναι ίκανή νά πάρη για άνδρα της και τό διάβολο!... 'Ισπανική Παροιμία

Μη δίνετε ποτέ τήν παραμικρότερη πίστι στις ύποσχέσεις μιΐς γυναι- κας, γιατί ή καρδιά της μοιάζει μ' έναν τροχό, που διαρκώς γυρίζει. Γαλλική

'Η ώμορφη γυναίκα δέν είναι ποτέ φτωχή. Δανική

'Ο άνδρας που θέλει νά προσώγι, πρέπει νά συμβουλεύεται τήν γυ- ναικά του, πίν κάνει κάτι. Βελγική

Τό μάτι κάνει τήν άγάτη. Καταλανική

'Όταν ή φτώχεια μπαίνει από τήν πόρτα, ό έρωτας φεύγει από τό παράθυρο. 'Αγγλική

'Η γυναίκα αγαπάει τόν άγγελο, αλλά τρελλανεται για τό διάβολο. 'Ισπανική

Τόσο σπάνιο είναι τό νά ίδης μιΐ γυναί- κα νά κλαίη, όσο και μιΐ χίρα ξετόλητη. 'Ιταλική

'Η γυναίκα στόν έρωτα βρίσκει χίλιες δυό τρόπους για νά ξεγελήση τόν άνδρα. Καί τό πιο άθλιο κοριτσάκι, άπάνω στό πεδίο της άγάτης, νικάει και τόν πιο τετραπέγατο άνδρα. Κα Ντ' Αλαμπέρ

'Εκείνος που παίρνει στα σοβαρά τις γυναίκες, είναι μοσονύχης. Μπέρναρ Σώ

'Η γυναίκα... 'Η ίριδα τών θυελλών του βίου. Τό λυκόφως, που άπομακρύνει τά σύννεφα και προαναγγέλλει ότι θά ξημε- ρώσει μιΐ μέρα γλυκειά και φωτεινή. Λόδοξος Βιγών

'Απ' όλα τά αγαθά, που μπορεί νά μΐς χαρίση ή τύχη, ή άφοσιωμένη σύνοχος εί- ναι τό καλύτερο, τό πιο σίφωνα δώρο. Π ώ π

'Όποια κι' άν είναι μιΐ γυναίκα, όφείλουμε νά τήν σεβόμαστε, και από παντός όταν είναι μητέρα. 'Η μητέρα είναι ή άνοιξη, που μΐς χα- ρίζει νανωπια βλαστάρια της ζωής και γι' αυτό δέν πρέπει ποτέ νά τήν βλέπουμε με δυσαρία. Νόουελ

Μόνον ή μητέρες πρέπει νά θεωρούνται ως τέλειες γυναίκες. Λόδοξος Λίτλετον

'Αν γινόμουν βασιλιάς όλου του κόσμου, για κορώνα μου θά διά- λεγα τήν πιο ώμορφη γυναίκα. Μπόυζκ

'Ο προορισμός της γυναίκας είναι νά μένη μέσα στό σπίτι. Χρυσόστομος

Γυναίκα, ό σύζυγός σου είναι ό κήρυξ σου, ή ζωή σου, ό φύλακας σου, τό κεφάλι κι' ό βασιλιάς σου. Αυτός φροντίζει για σένα. Στη στεριά ή στη θάλασσα, βαρειά δουλεύει για σένα. Παλεύει ' όλα τά στοιχεία της φύσεως, έκτίθεται σε θύελλες, στα κρούα και στις ζέστες, ένα σύ, άσφαλισμένη μέσα στό σπίτι σου, ησυχάζεις. Δέν ζήτησε από σένα, παρ ό τόν έρωτα, τή χαρά και τήν ύπακοή. Μιά μικρή δηλαδή άντανατοχή για ένα τόσο μεγάλο χρέος! Σαίξπηρ

Γυναίκα, πάντα ως τήν τελευταία πνοή μου, θά γλυκαίνη τά χείλη μου τό όνομά σου!... Τέσσετε

Είνε γεγονός ότι στόν έρωτα ή γυναίκες είναι παντοδύναμες, αλλά είναι έπίσης γεγονός ότι τήν παντοδυναμία τους τήν όφείλουν περισσό- τω στή μορφή τών έρωτευμένων άνδρων, παρ ό τή δική τους τήν ώμορφιά. 'Ιούλιος Λεξάντ

